

midlertidige Tekstforandringer i Forsvarslovene, dels vedrørende Indkaldelserne og dels vedrørende det Tempo, hvori Anskaffelsen af Materiel ekstraordinært skal finde Sted. De øvrige 3 Mill. Kr., som man har indsat i Forslaget i Mod sætning til Folketingets Bevillinger, er ikke lovbundne og har ikke krævet nogen Tekstanmærkningsændring.

Hvis dette i og for sig er mærkeligt, saa er det Grundlag, hvorpaa Landstinget har foretaget denne Ændring af Finansloven, endnu mærkeligere. Det foreligger ikke gennem Oplysninger i den Betænkning, Landstinget har afgivet, men af den Forhandling, der er ført i det andet Ting, kan man se, paa hvilket Grundlag disse Forøgelser af Bevillinger har fundet Sted, idet man gennem Ministeren har rettet en Del Spørgsmaal til forskellige bestemte navngivne Embedsmænd, hvis Udtalelser om Forholdet man ønskede. Man ønskede en Udtalelse af General Birke, af General Wolff, af General Nørresø, af Departementschef Rechnitzer og af Admiral Konow. Selve Udvalget af Embedsmænd indeholder en Besynderlighed. De 4 af disse Embedsmænd, General Birke, General Wolff, General Nørresø og Admiral Konow, kan siges at være Embedsmænd, der staar i Spidsen for Organisationer indenfor Hær og Flaade, som til en vis Grad indtager en selvstændig Stilling — til en vis Grad. Den 5te af disse Embedsmænd, Departementschef Rechnitzer, indtager ingen saadan Stilling, idet han er Direktør i Marineministeriet. Her falder straks i Øjnene det besynderlige i, at man ikke har ønsket en Udtalelse ogsaa fra Krigsministeriets Direktør, der med Hensyn til embedsmæssig Stilling er ganske sidestillet med Departementschef Rechnitzer. Men overhovedet dette at udbede sig Udtalelser fra en Departementschef i et Ministerium forekommer mig at være højst forunderligt.

Efter at man har faaet Svar fra disse Generaler og andre Embedsmænd, har det andet høje Tings Flertal indrettet sin Stilling til Finansloven efter disse Herrers Udtalelser. Saaledes som Sagen foreligger, har Landstingets Flertal afstaaet Bevillingsmyndigheden til disse Embedsmænd. Jeg tror dog ikke, at andre Statseembedsmænd, andre Departementschefer i Ministerierne eller Chefer for relativt selvstændige Organer, deraf skal gøre sig det Haab, at der skulde udvikle sig den Praksis ogsaa i det andet høje Ting, at man vilde forelægge dem Spørgsmaal om, hvorvidt en Bevilling maatte anses for at være efter deres Ønske

eller ikke, og saa indrette sin Afstemning derefter. Jeg tror ikke, at andre Departementschefer og Embedsmænd kan gøre sig Forhaabninger i saa Henseende; det er en privilegeret Stilling, som tillægges Generaler, Admiraler og Departementschefer i Marineministeriet.

Hvad der har fundet Sted, er en Omvæltning af Folketingets Finanslov. Og da det høje Ting nu var i Færd med at omvælte den i Folketinget vedtagne finansielle Lovgivning, fortsætter man jo ogsaa med at omvælte Konjunkturtillægsloven. Medens her i Tinget Venstrepartiet havde indtaget det loyale Standpunkt, at det var imod Konjunkturtillæget, men ikke vilde blande sig i de Ændringsforslag, som var stillet, har en Del af Venstre i det andet høje Ting indtaget den højst besynderlige Holdning at dele et Ændringsforslag, som var nødvendigst sammenhængende, og udstemme den ene Del, for derefter at tage Stilling til den anden. Derved er der jo fremkommet en Situation, som der senere bliver Anledning til at omtale.

Hele denne Omvæltningsforanstaltning, som foregik i Gaar i Landstinget, er, ser jeg, i Pressen betegnet som „en bevæget Forhandling“. Den, der har overværet denne Forhandling, kan imidlertid ikke erkende, at der var nogen Bevægelse. Selv naar det høje Landsting anvender en Ludendorffsk Taktik i sin Fremgangsmaade, foretager det denne saa roligt, som om der ingen Ting foregaar. Naar Ordet „Forfatningskamp“ lyder i Landstinget, lyder det, som om der var Tale om en hyggelig Sammenkomst. Naar den højtærede Minister i det andet Ting siger Forfatningskamp, lyder det, som om han inviterede til en Kop Te, og naar man fra anden Side siger, at man skal være rede til at lægge Ansvar for en Forfatningskamp der, hvor det virkelig ligger, lyder det grangiveligt, som om man modtog med Tak den venlige Indbydelse og erklærer med Glæde at ville komme til Stede.

Men det er maaske ikke blot Stedet, som lægger denne Dæmper paa Forhandlingen, saaledes at ingen Bevægelse i Virkeligheden er at spore, det er maaske ogsaa Tingen, der berøver Ordene deres Kraft. Enhver vil være i Stand til at se, at det, som er indledet i Øjeblikket, ikke er nogen Indledning til en Forfatningskamp, idet Folketinget end ikke en Gang forsøger at føre Forhandlingen videre med det andet høje Ting gennem de forfatningsmæssige Instanser; som Grundloven har angivet. Men det beror ogsaa paa en fejl Opfattelse af, hvad den Finanslov, som Folketinget kunde vedtage, kunde give Anledning til for Tiden,